

LBRIS

We know
books

EMMA CARROLL
**SECRETUL
FARAONULUI**

Traducere din limba engleză de
Mirella Acse

LITERA
București

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

LONDRA,
NOIEMBRIE 1922

Cu intensă încântare și nerăbdare, am tras zăvoarele.

HOWARD CARTER, ARHEOLOG

Într-o dimineață de miercuri umedă și urâtă, lumea a încetat să mai aibă vreo noimă. Aș vrea să pot spune că mă așteptasem la asta, la fel ca oamenii ăia deștepți care pot mirosi furtunile sau pot să simtă valurile de maree înainte ca acestea să lovească, dar nu s-a întâmplat așa.

Ne luam micul dejun, mama și cu mine, ciocnindu-ne genunchii pe sub micuța masă din bucătărie, în vreme ce ne terminam pâinea cu grăsimea scursă din carnea friptă. În nici o oră, avea să-mi fie iar foame: întotdeauna mi-era. Și tot ca întotdeauna, mi-era groază de școală. Așa că se putea spune că ziua începuse la fel de sumbru ca oricare alta. Asta până când am văzut un titlu în ziarul de dimineață:

„PICIOARE DE OM GĂSITE ÎNTR-O CASĂ DIN BLOOMSBURY.”

– E adevărat? am întrebat, nedumerită.

¹ Cartier din centrul Londrei, la nord de Tamisa, zonă rezidențială de lux și totodată locul unde se află numeroase instituții culturale și educaționale, precum British Museum, colegii și universități și câteva edituri (n. tr.)

Mama răsfoia paginile din interior în căutarea anunțurilor de decese și a horoscopului, rubricile pe care întotdeauna le citea primele.

– Ce să fie adevărat, puiule?

Am arătat spre articol.

– Pot să văd? am întrebat, căci era exact genul de poveste stranie care avea să mă obsedeze toată ziua dacă nu o citeam.

Mama s-a întors la prima pagină, încruntată.

– Tatălui tău nu i-ar plăcea să-ți umpli mintea cu asta, Lil, a spus ea după ce a citit articolul.

Nu, probabil că nu i-ar plăcea.

Tata voia ca fiica lui să fie liniștită, silitoare, cu nasul mereu într-un manual. Și chiar eram așa, dar puteam să fiu și aprigă la nevoie și nu mă pricepeam prea bine la chestii rafinate sau să arăt frumos pentru școală. De-asta, atunci când mama mi-a tăiat părul cu foarfeca de croitorie, tata nu a protestat. Mai bine o fată tunsă băiețește decât una care avea mereu codițele desfăcute.

Între timp, așezată în fața mea la masa de bucătărie, mama continua să țină în mâini ziarul.

– Ei, haide, lasă-mă! Tata nici măcar nu e aici, am insistat eu.

Plecase devreme la muncă, așa cum făcea de obicei, să vândă covoare din ușă în ușă. Mama spunea că era norocos să aibă o slujbă când, din cauza războiului, vremurile erau

grele pentru toată lumea. Ea lucra la Woolworths¹, și oricât ruș ar fi folosit, nu putea ascunde cât de obosită arăta mereu. Dar cel puțin aveam un acoperiș deasupra capului – e adevărat, unul în pantă, de mansardă, deoarece camerele noastre se aflau la ultimul etaj, ceea ce era în regulă până aveai nevoie la toaletă. Atunci trebuia să cobori patru șiruri de trepte până în curtea din spate, unde te rugai să nu fi uitat să-ți aduci niște hârtie igienică și să nu te aștepte vreun șobolan ca să te muște.

– Închipuie-ți cum era să fii în tranșee, spunea Bobby Fitzpatrick, care locuia în apartamentul de la parter. Șobolanii franțuji erau mai mari ca purceii, așa mi-a zis tata.

Tatăl meu nu vorbea niciodată despre război. Și totuși, la patru ani de la terminarea lui, încă se simțea peste tot, în fiecare zi, ca un strat de praf grăunțos. Vedeam bărbați care fuseseră cândva soldați cerșind acum la colț de stradă, incapabili să muncească pentru că-și pierduseră vederea, sau aveau arsuri, sau rămăseseră fără brațe ori picioare – și astea erau vătămarile pe care le puteai vedea. Auzisem destui adulți sușotind diverse pentru a ști că războiul le făcea oamenilor lucruri ciudate. Noi aveam noroc că singurul lucru cu care se alesese tata era un tremur al mâinilor. Pe dinafară, cel puțin, era întreg.

Înghițind lacom ultima bucatăică din micul dejun, mi-am șters degetele pe fusta de școală, apoi i-am cerut din nou

¹ Lanț de magazine universale, creat în 1909 în Liverpool. În 1923, existau deja 130 de magazine în Marea Britanie și Irlanda (n. tr.)

mamei ziarul. Tot mai voiam să citesc despre picioarele de om.

Mama mi l-a întins.

– Repede atunci, că o să întârzii, mi-a zis.

Nu a durat mult să citesc povestea. Așa cum bănuisem, era o întâmplare foarte ciudată.

Poliția, spunea articolul, fusese chemată la o adresă din centrul Londrei, unde găsisse labelle picioarelor unui bărbat așezate pe covorașul din fața căminului. Restul corpului dispăruse. Haina și pălăria lui atârnavă în locul lor obișnuit din vestibul. Poliția menționa numele bărbatului – profesorul Selim Hanawati, specialist în arta Orientului Mijlociu.

– Unde e acum profesorul Hanawati? am întrebat-o pe mama.

Mă gândeam că nu putuse ajunge prea departe fără picioare.

Ea m-a privit cu ochii mișiți.

– Bietul om a murit ars, Lilian. Fiecare bucățică din el – în afară de ce au găsit. Asta se numește... ceva, nu știu cum... *umană spontană*.

Chiar și cu jumătate de nume, tot n-avea nicio noimă pentru mine. Trupurile oamenilor nu ard singure.

Mama mi-a luat ziarul din mâini cu blândețe.

– Acum te-ai speriat, așa-i?

– Nu.

Dar mai degrabă mă *stârnise*, și mama, observând asta, așa cum observa întotdeauna, a trecut repede la o altă știre.

– Uite, Lil! Arheologul ăla, Howard Carter, s-a dus din nou în Egipt ca să sape iar după mormântul lui Tutankhamon. Aparent, o ultimă încercare. Bunicul tău o să fie interesat de asta, așa-i?

Nu, n-o să fie. Bunicul nici nu voia să audă de domnul Carter. „Căutătorul *ăla* de glorie?“, așa îl numise. „Fără banii lordului Carnarvon, nu și-ar permite nici măcar un drum cu trenul până la Londra!“

– Doar pentru că e vorba de Egipt, i-am zis mamei.

Să spun doar că bunicul meu adora Egiptul era mult prea puțin. Își numise pisica siameză Nefertiti, după regină. Călătorise în Egipt, cu mulți ani în urmă, și de atunci rămăsese îndrăgostit de țara asta. Iar de fascinația lui mă molipsisem și eu. Nu că aș fi avut vreo șansă la un milion să ajung vreodată acolo, dar totuși.

Cât despre povestea cu picioarele, nu mi-o puteam scoate din minte. M-am gândit la ea toată ziua, în timpul orei de latină, la franceză, la cele trei ore de matematică și la ora de știință despre – bizar – lichidele inflamabile. Pe scurt, școala era o pacoste. Uram locul ăla – mai precis, Colegiul pentru fete St. Kilda. Toți erau așa de corecți și atât de plini de ei din cauza asta. Și totuși, dacă îi ascultai pe mama și tata, ai fi zis că într-adevăr a dat norocul peste noi când a sosit oferta de bursă – „Așa o oportunitate, Lilian!“, „E șansa ta pentru un viitor mai luminos!“ Dar, credeți-mă, viața era mult mai simplă când mergeam la aceeași școală cu ceilalți copii de pe strada noastră.

Când am ajuns acasă în acea seară, lumina era stinsă în apartamentul nostru. Soba era rece. De obicei, tata ajungea înaintea mea, așa că asta era puțin neobișnuit. Pe masă, reze-mat de solniță, era un bilet de la mama. Noi nu eram genul de familie care să-și lase prea multe bilete, prin urmare am știut imediat că se întâmplase ceva. Iar golul brusc pe care l-am simțit în stomac mi-a zis că vestea era proastă.

Am aruncat repede o privire peste mesaj și am văzut cu-vintele „spital“ și „bunicul“, care m-au neliniștit și mai mult. Doar oamenii foarte bolnavi se duceau la spital. Trebuia să plătești pentru tratament, și bunicul întotdeauna spunea că mulți dintre cei care intrau acolo nu mai ieșeau niciodată.

Bănuind că și biata Nefertiti avea să fie îngrijorată, am luat din cui cheia de rezervă de la casa bunicului. Nu voiam să stau acasă singură, închipuindu-mi tot soiul de lucruri îngrozitoare. Mai bine mă duceam să-i hrănesc pisica iubită.

Bunicul locuia la câteva străzi depărtare, deasupra unei prăvălii care, conform firmei uzate de deasupra ușii, vindea „Rarități și antichități“, deși nu-l văzusem niciodată vânzând vreun lucru. Înăuntru se afla o adevărată comoară de hărți, vase, lăzi nedesfăcute încă și covoare turcești mucegăite sti-vuite pe lângă pereți. Le adunase pe toate din călătoriile lui, deși mama socotea că cea mai mare parte din lucruri erau

doar niște gunoaie și că bunicul avea nevoie de cineva care să-i facă curat.

Am străbătut scurta distanță până acasă la bunicul în pas rapid. Se întuneca, felinarele din stradă se aprinseseră deja, iar ploaia care mă udase pe drumul de la școală acasă se transformată în zloată. Era neobișnuit de rece pentru luna noiembrie.

Magazinul bunicului era încuiat și întunecat. Aparta-mentul lui de la etaj avea intrare separată prin spate, printr-o poartă și apoi pe o alee laterală. Când am ridicat zăvorul porții, ceva cald s-a frecat de picioarele mele, făcându-mă să tresar.

– Ah, pisică! am icnit cu voce tare.

Nefertiti a țâșnit înaintea mea pe alee și m-a așteptat pe scările de la intrare. Aici, în spate, nu era deloc întuneric: străzile din jur erau bine luminate. Și totuși am avut o senzație ciudată, care m-a înfiorat. Nu voiam să merg mai departe. Și, cu siguranță, nu voiam să intru în apartamentul bunicului.

„Nu fi caraghioasă!“ mi-am spus. Fusesem aici cu doar câteva zile în urmă, pentru obișnuitul nostru ceai de sâmbă-tă după-amiază. Dar chiar și asta, de obicei momentul meu preferat din săptămână, fusese puțin cam ciudat.

Beam ceea ce bunicul numea *chai* – un ceai negru în-dulcit, turnat în păhăruțe, în stil egiptean. Era un obicei pe care îl deprinsese din călătoriile lui. Ca de obicei, Nefertiti

era înfășurată ca o etolă¹ de blană în jurul umerilor lui. N-o mai văzusem niciodată stând așa pe cineva.

– Ei bine, Lily, a anunțat bunicul, el fiind singura persoană care nu folosea vechiul și simplul apelativ „Lil“, m-am tot gândit: trebuie să-mi pun lucrurile în ordine, și nu mi-ar strica ajutorul tău.

Ei, bunicul adeseori spunea chestii surprinzătoare, unul din motivele pentru care îl consideram atât de minunat. Deșteptăciunea lui nu venea din cărți sau școli, ci din faptul că umblase prin lume și îi cunoscuse urâtenia. Nu știai niciodată cu ce idee urma să vină.

– Ce *lucruri*? am întrebat, deși, din expresia lui, era limpede că nu vorbea despre treburile casei: voia să-și scrie testamentul, și asta m-a alarmat. Nu ești bolnav, nu?

– Bolnav? Nee, sunt tare ca tovalul²! Dar apoi a devenit repede serios. E vorba de un prieten de-ai mei de demult care nu se simte bine. Mi-a scris săptămâna asta pentru prima dată după mulți ani – e îngrijorat pentru ceva ce s-a întâmplat între noi cu mult timp în urmă. Vezi tu, noi am făcut o greșală, și el îmi cere să o îndrept.

– Deci e ca o dorință pe patul de moarte? am spus eu, pentru că mi se părea foarte misterios.

– Sper sincer că nu! a exclamat bunicul, privindu-mă supărat. Mi-a trimis ceva să citesc – scrisul e mărunț și nu-mi găsesc nicăieri blestemații de ochelari.

¹ Blănă purtată de femei în jurul gâtului (n.red.)

² Piele tăbăcită din care se fabrică încălțăminte (n.red.)

Ceea ce nu m-a surprins, căci bunicul era foarte dezordonat. Dar acum se făcuse deja ora cinci: era timpul să plec. Am stabilit că o să vin altă dată ca să îl ajut să citească scrisoarea.

– Promite-mi că n-o să-i spui nimic din toate astea mamei tale, mi-a cerut bunicul. Știi cum are ea tendința să...

– Să se agite pentru orice?

Știam amândoi cum e mama. M-am simțit încântată că mi se încredința ceva atât de special ca un secret, când acasă nu eram responsabilă decât pentru lucruri ca spălatul farfuriilor de la cină sau făcutul paturilor. Asta era cu mult mai incitant.

– N-o să-i spun nimic, promit.

– Sau tatălui tău, a adăugat bunicul.

Am încuviințat din cap. Nu că aș fi vorbit vreodată cu tata despre bunicul – ei doi nu mai schimbaseră un cuvânt politicos de mulți ani. Era una din ciudățeniile alea de familie despre care știai doar, fără să ți se spună exact de ce.

Bunicul și-a lovit ușor nasul cu un deget.

– Ești o fată bună, Lily. „Nuca nu dezvăluie copacul pe care îl conține“: e un vechi proverb egiptean care merită ținut minte.

La asta mă gândeam acum, în vreme ce stăteam în fața ușii bunicului și îmi spuneam să nu fiu caraghioasă. Singura diferență la apartamentul din seara asta era că bunicul însuși nu era aici. Și totuși, senzația ciudată de răceală nu voia să dispară. Și nu era vorba doar de mine. Și pisica o simțea.

Dintr-o singură săritură rapidă, Nefertiti s-a cocoțat pe zidul vecinului, cu blana zbârlită.

– Ce s-a-ntâmpat, țâfnoaso? am întrebat-o.

Ea scoase un urlet despre care bunicul spunea că e felul ei de a vorbi. N-am reușit să o conving să coboare, nici măcar cu o pătrătică de ciocolată pe care am găsit-o în buzunarul paltonului. Deci s-a zis cu hrănirea ei, căci nici măcar nu voia să se apropie de mine!

Și mai straniu a fost când am băgat cheia în ușă. Oricât de mult am răsucit-o și zgâlțâit-o, nu am reușit să descui broasca. Agitată și confuză, eram gata să renunț și să mă duc acasă, când am văzut un pachet. Poștașul îl lăsase în prag, în spatele sticlelor goale de lapte. M-am aplecat să-l ridic. Era destul de greu, de dimensiunea unei cutii de pantofi, și înfășurat în hârtie maro care era deja boțită de umezeală. Numele scris pe el era al bunicului: *Dl Ezra Wilkinson*. Ezra – un nume demodat și caraghios, despre care mama zicea că era întotdeauna dat bărbaților din familia noastră. Cel de-al doilea nume al meu – Ella – era cel mai asemănător nume de fată cu el.

Am răsucit pachetul pentru a vedea numele celui care îl trimisese și am avut o surpriză imensă.

Profesorul Selim Hanawati

Era omul care murise, care își lăsase în urmă doar labele picioarelor. Iar acum se părea că mai lăsase ceva, de data asta anume pentru bunicul.

2

Am pornit-o direct spre casă, strângând pachetul la piept. Acum, că eram din nou în mijlocul felinarelor de pe stradă, al traficului și al oamenilor care își vedeau de treburile lor de seară, speram că totul avea să mi se pară ceva mai puțin ciudat – dar nu a fost așa. Eram năucită. Mergeam înainte, și mintea mea, care niciodată nu reușea să stea liniștită, trecea de la un gând la altul.

În tinerețea lui, bunicul călătorise în Egipt, Turcia și Palestina ca să cumpere copii ale unor relicve antice pe care să le vândă. Profesorul Hanawati era expert în arta Orientului Mijlociu. Și atunci, asta însemna că profesorul ăsta – omul ăsta *mort* – era vechiul prieten despre care îmi vorbise bunicul, cel care luase din nou legătura cu el după atâția ani? Cu siguranță nu-l mai pomenise niciodată până acum. Și nici nu vorbise vreodată despre greșeli din trecut.

Nu voiam să mă gândesc la coincidențe ciudate. Dar era greu să nu o fac, de vreme ce profesorul murise într-un fel